

- 5) Czy art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), art. 5 ust. 2 akapit drugi i art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach) i art. 4 dyrektywy 2002/77/WE⁽¹⁾ zobowiązują Państwa Członkowskie do położenia kresu — przynajmniej począwszy od 25 lipca 2003 r. (zob. art. 17 dyrektywy o zezwoleniach) — sytuacji, w której mamy do czynienia z faktycznym zajmowaniem częstotliwości (realizacja przedsięwzięć bez koncesji lub zezwoleń wydanych w następstwie porównania kandydatów) w odniesieniu do działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów telewizyjnych, takiej jak ta, która ma aktualnie miejsce, nie pozwalając tym samym na rozwijanie takiej działalności, co pozostaje w sprzeczności z zasadami właściwego planowania w zakresie systemu rozpowszechniania programów i sprzeciwia się jakiegokolwiek logice pluralizmu, a także niezgodne jest z koncesjami udzielonymi przez to Państwo Członkowskie w wyniku przeprowadzenia otwartej procedury?
- 6) Czy z przewidzianego w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) oraz w art. 4 dyrektywy 2002/77/WE wyjątku Państwo Członkowskie może skorzystać wyłącznie w celu ochrony pluralizmu informacyjnego i różnorodności kulturowej i językowej, nie zaś z korzyścią dla sieci przekraczających przewidziane prawem krajowym ograniczenia antytrustowe?
- 7) Czy aby skorzystać z zawartego w art. 5 dyrektywy 2002/20/WE wyjątku Państwo Członkowskie obowiązane jest wskazać, jaki jest rzeczywisty cel krajowych przepisów derogacyjnych?
- 8) Czy taki wyjątek może być zastosowany — poza przypadkiem telewizji publicznej (we Włoszech: RAI) — również wobec operatorów prywatnych, którzy nie zostali wyłonieni w drodze przetargu i ze szkodą wobec przedsiębiorstw, którym udzielono zezwoleń w następstwie przeprowadzenia procedury przetargowej?
- 9) Czy system prawny wynikający z prawa wspólnotowego, tj. z traktatów i prawa wtórnego, stworzony by zapewnić niezakłóconą konkurencję (workable competition) również w sektorze radiowo-telewizyjnym, nie powinien być zobowiązać krajowego prawodawcę do unikania sytuacji, w których dochodzi do nakładania się na siebie przedłużonego obowiązywania analogowego systemu przejściowego i rozpoczęcia funkcjonowania tzw. cyfrowego systemu naziemnego, gdyż tylko w wypadku tzw. switch-off przekazów analogowych (i związanego z tym całkowitego przejścia na system cyfrowy) możliwe jest przydzielenie zwolnionych częstotliwości, podczas gdy w przypadku samego rozpoczęcia procesu przejścia do naziemnego systemu cyfrowego istnieje ryzyko pogorszenia sytuacji pod względem dostępności wolnych częstotliwości z uwagi na jednoczesne dokonywanie przekazów analogowych i cyfrowych (simulcast)?
- 10) Czy wreszcie gwarantowana prawem europejskim ochrona pluralizmu źródeł informacji i konkurencji w sektorze radiowo-telewizyjnym jest dostatecznie zapewniona przez krajowe przepisy prawne, takie jak ustawa nr 112/2004, która ustanawia nowe ograniczenie w wysokości 20 % sieci, w powiązaniu z nowym, bardzo szerokim ujęciem sektora, do którego się ono odnosi (tzw. SIC: art. 2 lit. g) oraz art. 15 ust. 1 ustawy nr 112/2004) obejmującym

również działalność nie mającą wpływu na pluralizm źródeł informacji, podczas gdy pojęcie „rynku odniesienia” w prawie antytrustowym konstruowane jest co do zasady z rozróżnieniem poszczególnych rynków, co w sektorze radiowo-telewizyjnym oznacza nawet rozróżnienie między pay-tv (płatną telewizją) a telewizją bezpłatną, która nadaje bezprzewodowo (zob. m. in. sprawy, które toczyły się przed Komisją nr COMP/JV. 37-BSKYB/Kirch Pay TV, rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 Merger Procedure 21/03/2000 oraz nr COMP/M.2876-NEWSCORP-TELEPIU, rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 Merger Procedure 2/4/2003)?.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33

⁽³⁾ Dz.U. L 249 z 17.9.2002, str. 21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA

(Sprawa C-381/05)

(2006/C 10/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA.

Cour d'appel de Bruxelles zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy definicja reklamy porównawczej obejmuje wypowiedzi reklamowe, w których reklamujący odnosi się wyłącznie do rodzaju towaru, w taki sposób, iż w takim przypadku należałoby przyjąć, że taka wypowiedź odnosi się do ogółu przedsiębiorstw oferujących ten rodzaj towaru i że każde z tych przedsiębiorstw może utrzymywać, iż zostało w nich określone?
- 2) W celu ustalenia, że między reklamującym a przedsiębiorstwem, do którego czyni się odniesienie w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy, zachodzi stosunek konkurencji:
  - a) czy należy przyjąć, w szczególności na podstawie związku art. 2 pkt. 2a z art. 3a ust. 1 lit. b) dyrektywy, że konkurentem w rozumieniu tego przepisu jest każde przedsiębiorstwo, na którego identyfikację pozwala reklama, niezależnie od oferowanych przez nie towarów lub usług?

- b) w przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej oraz przy założeniu, że dla zaistnienia stosunku konkurencji wymagane jest spełnienie dalszych przesłanek, czy należy rozważyć bieżącą sytuację na rynku i przyzwyczajenia konsumentów istniejące we Wspólnocie, czy też należy również mieć na uwadze możliwe zmiany tych przyzwyczajzeń?
- c) czy rozpoznanie należy ograniczyć do części terytorium Wspólnoty, w którym rozpowszechniana jest reklama?
- d) czy przy ustaleniu stosunku konkurencji należy bazować na rodzajach towarów będących przedmiotem porównania oraz na sposobie, w jaki te rodzaje towarów są ogólnie postrzegane, czy też w celu oceny stopnia możliwego zastąpienia należy również uwzględnić szczególne cechy towaru, które reklamujący pragnie zachwalić w spornej reklamie oraz wizerunek towaru, który reklamujący pragnie mu nadać?
- e) czy kryteria pozwalające na ustalenie istnienia stosunku konkurencji w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy i kryteria pozwalające na ocenę, czy porównanie spełnia przesłanki art. 3a ust. 1 lit. b), są identyczne?
- 3) Czy ze związku art. 2 pkt. 2a dyrektywy 84/450⁽¹⁾ z art. 3a tej dyrektywy wynika, że:
- a) nie jest dozwolona wszelka reklama porównawcza pozwalająca na identyfikację rodzaju towarów, w przypadku gdy wzmianka nie pozwala na identyfikację konkurenta lub towarów, które oferuje?
- b) czy też oceny dopuszczalności porównania należy dokonać wyłącznie w świetle przepisów prawa krajowego, które nie zostały wydane w celu dokonania transpozycji dyrektywy dotyczącej reklamy porównawczej, co mogłoby prowadzić do bardziej ograniczonej ochrony konsumentów lub przedsiębiorstw oferujących rodzaj towarów porównywalny z towarem oferowanym przez reklamującego?
- 4) W przypadku gdyby należało przyjąć, iż miała miejsce reklama porównawcza w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy, czy z art. 3a ust. 1 lit. f) dyrektywy należy wnioskować, że nie jest dozwolone wszelkie porównanie, które dla towarów nieposiadających nazwy pochodzenia odnosi się do towarów posiadających nazwę pochodzenia?

(¹) Dyrektywa Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, str. 17) zmieniona dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. (Dz.U. L 290, str. 18)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-383/05)

(2006/C 10/21)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation w Belgii z dnia 7 października 2005 r. w sprawie Raffaele Talotta przeciwko państwu belgijskiemu.

Cour de cassation w Belgii zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 43 (dawny art. 52) Traktatu WE może być interpretowany w ten sposób, że sprzeczny z nim jest przepis prawa krajowego, taki jak art. 182 dekretu królewskiego z dnia 27 sierpnia 1993 r., przyjęty w celu wykonania art. 342 § 2 Code des impôts sur les revenus (kodeksu podatków dochodowych) z 1992 r., który stosuje minimalne podstawy opodatkowania jedynie w odniesieniu do nierezydentów?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH

(Sprawa C-386/05)

(2006/C 10/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 24 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof (Austria) z dnia 28 września 2005 r. w sprawie Color Drack GmbH przeciwko Lexx International Vertriebs GmbH.